

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa D. Spółka z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko F.R.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2017 r., sygn. akt XXI P (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. zasądził od pozwanego F.R. na rzecz D. Spółki z o.o. w W. kwotę 156.028,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 18 marca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt III APa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony apelacją pozwanego F.R. wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądził od F.R. na rzecz D. Spółki z o.o. kwotę 98.508,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 18 marca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; w pozostałym zakresie oddalił apelację F.R..

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego pozwany zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W ocenie autora skargi „uzasadnienie zarzutów błędnego zastosowania art. 410 ust. 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy, przy jednoczesnym nie zastosowaniu art. 411 pkt 2) k.c. w związku z art. 300 k.p., stanowią oczywiste naruszenie prawa, przepisy te zostały naruszone w sposób zauważalny, co można stwierdzić bez potrzeby wgłębiania się w treść przepisów i bez dogłębnego doszukiwania się ich znaczenia. Kwalifikowany charakter naruszenia przez Sąd II instancji w/w przepisów prawa materialnego, poprzez rażące ich naruszenie, wynika z dokonania subsumcji ustalonego stanu faktycznego sprawy ze wskazanym przez Sąd przepisem art. 410 ust. 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., stanowiącym podstawy odpowiedzialności pozwanego, która jest rażąco błędna. Sąd II instancji ustalił, czemu dał wyraz w treści uzasadnienia do swojego wyroku, że pozwany przez cały okres pracy otrzymywał dwa składniki wynagrodzenia w tym premię roczną oraz że prawo do premii wynikało z nieformalnych ustaleń między stronami. Nieformalne te ustalenia zgodnie z zeznaniami dwóch w/w świadków, stanowiły zwyczaj korporacyjny w spółce, który po formalnej akceptacji na walnym zgromadzeniu spółki, stanowił podstawę do wypłaty obligatoryjnej premii rocznej dla pozwanego. Oczywiście w ustalonym przez Sąd II instancji stanie faktycznym sprawy, przy poprawnie dokonanej subsumcji powinno się zastosować art. 411 pkt 2) k.c. w związku z art. 300 k.p.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste

naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi – w próbie wykazania oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej – ogranicza się do powtórzenia uzasadnienia zarzutów podstawy skargi kasacyjnej. Poza prostą negacją stanowiska zaskarżonego wyroku, uzasadnienie wniosku nie przedstawia odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor skargi nie odnosi się bezpośrednio w uzasadnieniu wniosku do zasadniczego ustalenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), zgodnie z którym pozwany pobrał świadczenia, które nie były mu należne, wobec niezrealizowania wyznaczonego planu na 2012 r. W konsekwencji nienależnie pobrane świadczenie musi on zwrócić na podstawie art. 410 § 2 k.c. Według Sądu drugiej instancji w sprawie nie zaszły przesłanki wyłączające dopuszczalność żądania zwrotu nienależnie wypłaconych świadczeń w rozumieniu art. 411 pkt 1 k.c. – to pozwany swoim zachowaniem spowodował, że świadczenie zostało spełnione. Nie może on z powołaniem się na art. 411 pkt 1 k.c., odmawiać zwrotu nienależnego świadczenia. W związku z tym, nie można także uznać, że wypłacona premia czyniła zadość zasadom współżycia społecznego w rozumieniu art. 411 pkt 2 k.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as